

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 349

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărți, 6 mai 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 205 din 28 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă	2-3	Decizia nr. 354 din 20 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	9-10
Decizia nr. 209 din 28 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 din Codul civil și art. 61 din Codul de procedură civilă	3-5	Decizia nr. 371 din 25 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (6) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	11-12
Decizia nr. 210 din 28 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 299 și art. 320 alin. 3 din Codul de procedură civilă	5-6	Decizia nr. 388 din 25 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (4) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă.....	13-14
Decizia nr. 212 din 28 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 305 din Codul de procedură civilă	7	Decizia nr. 405 din 10 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 ¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală	15-16
Decizia nr. 348 din 18 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 1 din Codul de procedură civilă	8-9		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 205**

din 28 februarie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 alin. 2 și 3
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petroconsult” — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 9.083/281/2006 al Judecătoriei Ploiești.

La apelul nominal se prezintă apărătorul părții Mircea Furtoș, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Apărătorul părții Mircea Furtoș solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că art. 57 din Codul de procedură civilă constituie expresia aplicării prevederilor constituționale ale art. 126 alin. (2) potrivit cărora procedura de judecată este prevăzută numai prin lege. În sensul celor susținute depune concluzii scrise la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, apreciind că textul de lege criticat este o normă de procedură adoptată de legiuitor potrivit competenței sale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.083/281/2006, **Judecătoria Ploiești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 57 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o cauză în care s-a invocat excepția tardivității introducerii unei cereri de chemare în judecată a altor persoane.

În motivarea excepției se consideră că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât creează o discriminare între părțile procesului prin faptul că reclamantul poate să cheme în judecată alte persoane până la închiderea dezbaterilor înaintea primei instanțe, în timp ce pârâtului i se limitează această posibilitate la momentul depunerii întâmpinării, iar când aceasta nu este obligatorie, până la prima zi de înfățișare.

Judecătoria Ploiești nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textul de lege criticat exprimând voința legiuitorului ce are dreptul exclusiv de a reglementa procedura de judecată conform art. 126 alin. (2) din Constituție.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale, întrucât nu înlătură posibilitatea părților de a se prevala de toate garanțiile pe care le presupune un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului părții Mircea Furtoș, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 57 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 57 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă: „*Cererea făcută de pârât se depune odată cu întâmpinarea. Când întâmpinarea nu este obligatorie, cererea se va depune cel mai târziu la prima zi de înfățișare.*”

Cererea făcută de reclamant se depune cel mai târziu până la închiderea dezbaterilor înaintea primei instanțe.”

Excepția este raportată la prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție și la cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția, Curtea observă că dispozițiile legale criticate sunt norme de procedură adoptate cu respectarea art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală și care nu aduc atingere dreptului la un proces echitabil.

Astfel, momentul diferit, stabilit în funcție de calitatea procesuală a părților, până la care poate fi introdusă cererea de chemare în judecată a unei persoane care ar putea să pretindă aceleași drepturi ca și reclamantul nu instituie nicio discriminare între părți. Acesta se justifică prin faptul că pârâtul este în măsură să cunoască persoanele care pot pretinde aceleași drepturi ca și reclamantul încă de la primirea copieii de pe cererea de chemare în judecată, pe când reclamantul află, în majoritatea cazurilor, pe parcursul procesului despre existența acestor persoane.

Totodată, Curtea mai reține că atât reclamantul, cât și pârâtul beneficiază în cadrul procesului civil de suficiente mijloace de apărare și garanții procesuale care să le asigure dreptul la un proces echitabil, cu respectarea principiului egalității armelor.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petroconsult” — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 9.083/281/2006 al Judecătoriei Ploiești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 209 din 28 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 din Codul civil și art. 61 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 din Codul civil și ale art. 61 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghe Eugeniu Păunescu Mitulescu în Dosarul nr. 9.876/4/2006 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal se prezintă apărătorul părții Daniela Bucur, cu delegație la dosar, lipsind autorul excepției și cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.705 D/2007, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 din Codul civil, ridicată de Sanda Anna Bănculescu în Dosarul nr. 21.625/299/2006 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală.

La apelul nominal se prezintă apărătorul părții Aurelia Micșunescu, cu delegație la dosar, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă că la dosar s-au depus mai multe acte, printre care și o cerere formulată de autorul acesteia de renunțare la judecată.

Curtea acordă cuvântul pe cererea de renunțare la judecată.

Apărătorul părții Aurelia Micșunescu solicită să se ia act de această cerere.

Reprezentantul Ministerului Public arată că, potrivit art. 55 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții

Constituționale, în fața acestora nu sunt aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului, așa încât Curtea nu poate lua act de această cerere.

Deliberând, Curtea respinge cererea și pune în discuție conexarea dosarelor sus-menționate, având în vedere obiectul excepțiilor ridicate.

Apărătorii prezenți ai părților și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.705 D/2007 la Dosarul nr. 1.578 D/2007, care este primul înregistrat.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Apărătorul părții Daniela Bucur solicită respingerea excepției de neconstituționalitate și păstrarea practicii Curții în materie.

Apărătorul părții Aurelia Micșunescu lasă soluționarea excepției de neconstituționalitate la aprecierea Curții.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că se impune păstrarea jurisprudenței Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierile din 9 octombrie 2007 și 11 septembrie 2007, pronunțate în Dosarele nr. 9.876/4/2006 și nr. 21.625/299/2006, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 din Codul civil și ale art. 61 din Codul de procedură civilă.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în cauze având ca obiect recursurile împotriva unei decizii prin care s-a menținut o sentință ce dispunea evacuarea autorului excepției și împotriva unei decizii prin care s-a admis o acțiune posesorie.

În motivarea excepției Gheorghe Eugeniu Păunescu Mitulescu susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât permit ca un promitent-cumpărător să fie evacuat dintr-un imobil pentru lipsa titlului locativ.

Autorul Sanda Anna Bănciulescu susține că dispozițiile art. 480 din Codul civil sunt neconstituționale, fiind contrare art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât dau posibilitatea desființării unor acte juridice încheiate cu bună-credință și cu respectarea legilor în vigoare în acel moment.

Se arată că dispozițiile art. 480 din Codul civil încalcă prevederile art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi din Legea fundamentală, atâta vreme cât permit ca un proprietar legitim să își piardă dreptul de proprietate, deși proprietatea este garantată. De asemenea, se susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, deoarece impun limitări legale ale exercițiului dreptului de proprietate, fără a ține seama de exigențele constituționale cuprinse în art. 44 alin. (7), potrivit cărora dreptul de proprietate obligă și la respectarea „celorlalte sarcini” ce revin titularului său potrivit obiceiului.

Autorul susține că prevederile criticate încalcă și dispozițiile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2), întrucât se creează o situație privilegiată pentru așa-zisii „proprietari anteriori”, care sunt favorizați în fața celor ce sunt proprietari ca urmare a cumpărării cu bună-credință, în baza Legii nr. 112/1995, a unor imobile ce aparțineau statului.

Totodată, se apreciază că se înfrânge și dispozițiile de principiu stabilite prin art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală și că prevederile criticate reprezintă o nesocotire a art. 27 alin. (1) privind inviolabilitatea domiciliului, cât și a art. 136 alin. (5) relativ la inviolabilitatea proprietății private.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie opinează că niciunul dintre textele de lege criticate nu contravine prevederilor constituționale invocate. În esență, se arată că art. 480 din Codul civil dă definiția legală a proprietății, ale cărei atribute pot fi exercitate liber de titularul respectivului drept cu respectarea ordinii publice și a dispozițiilor imperative ale legii, respectiv ale Constituției, ca lege fundamentală a Statului român. Totodată, se arată că dispozițiile art. 61 din Codul de procedură civilă nu instituie reguli speciale privind calitatea persoanelor îndreptățite să formuleze o cerere de chemare în garanție, ci doar aspecte procedurale, care mai degrabă se impune a fi respectate ca o cerință prevăzută de art. 21 din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, făcând referire la jurisprudența Curții în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori, concluziile apărătorilor prezenți ai părților și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 480 din Codul civil și ale art. 61 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 480 din Codul civil: *„Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și a dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege.”;*

— Art. 61 din Codul de procedură civilă: *„Cererea va fi făcută în condițiile de formă pentru cererea de chemare în judecată. Cererea făcută de pârât se va depune odată cu întâmpinarea; când întâmpinarea nu este obligatorie, cererea se va depune cel mai târziu la prima zi de înfățișare.”*

Cererea de chemare în garanție făcută de reclamant se poate depune, până la închiderea dezbaterilor, înaintea primei instanțe.”

Excepția de neconstituționalitate este raportată la prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligația respectării Constituției și a legilor, ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ale art. 24 referitor la dreptul la apărare, ale art. 26 alin. (1) privind ocrotirea vieții intime, familiale și private, ale art. 27 referitor la inviolabilitatea domiciliului, ale art. 44 alin. (1), (2) și (7) privind dreptul de proprietate privată, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 124 referitor la înfăptuirea justiției și ale art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private.

Examinând excepția, Curtea Constituțională reține următoarele:

1. Prevederile art. 480 din Codul civil au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, Curtea pronunțându-se prin mai multe decizii dintre care menționăm: Decizia nr. 873 din 30 noiembrie 2006, Decizia nr. 925 din 14 decembrie 2006 și Decizia nr. 937 din 18 octombrie 2007, statuând, de fiecare dată, că sunt constituționale.

Cu aceste prilejuri, s-a reținut, în esență, că dispozițiile art. 480 din Codul civil dau definiția legală a proprietății, precizând că dreptul de proprietate este atât un drept absolut, ce rezultă din exercitarea celor trei atribute ale acestui drept real, *usus, fructus și abusus*, cât și un drept exclusiv, din punctul de vedere al titularului care îl poate exercita în mod liber, cu respectarea însă a ordinii publice și a dispozițiilor imperative ale legii.

Prin urmare, condiționarea liberei exercitări a dreptului de proprietate de respectarea dispozițiilor legii include și Constituția, ca Lege fundamentală, situată, din punctul de vedere al forței juridice, în vârful ierarhiei actelor normative, astfel încât textul de lege criticat este în deplină concordanță cu exigența impusă de art. 44 alin. (7) din Constituție, ce impune proprietarului obligația respectării tuturor sarcinilor care îi revin, potrivit legii sau obiceiului.

Pentru aceleași considerente, art. 480 din Codul civil nu înfrânge prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2) și art. 136 alin. (5).

Curtea a reținut că art. 480 din Codul civil cuprinde o definiție legală a dreptului de proprietate ce se aplică tuturor proprietarilor, fără discriminări, fiind astfel respectat principiul egalității cetățenilor în fața legii.

Cu privire la celelalte dispoziții constituționale invocate de autorii excepției, Curtea observă că acestea nu au incidență în cauză. Aceasta deoarece pretinsa lor încălcare rezultă din modul în care instanțele de judecată au aplicat art. 480 din Codul civil, aspect ce excedează însă controlului Curții Constituționale.

2. Cu privire la dispozițiile art. 61 din Codul de procedură civilă Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 913 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 809 din 27 noiembrie 2007, reținând, în esență, că stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Sub acest aspect, principiul liberului acces la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a le utiliza, în formele și în modalitățile instituite de lege.

În consecință, prin reglementările cuprinse în art. 61 din Codul de procedură civilă, referitoare la termenele până la care reclamantul, respectiv pârâtul, poate depune cererea de chemare în garanție, legiuitorul nu a înțeles să stabilească un tratament discriminatoriu, ci un regim legal diferit, impus de

existența unor situații procesuale diferite. În aceste condiții, părților interesate nu li se încalcă nici accesul liber la justiție atâta vreme cât pot sesiza instanțele judecătorești, în termenul legal, cu cererea de chemare în garanție.

Mai mult, obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil, instituirea unor termene procesuale servind unei mai bune administrări a justiției, precum și necesității aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 din Codul civil și art. 61 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghe Eugeniu Păunescu Mitulescu și de Sanda Anna Bănciulescu în dosarele nr. 9.876/4/2006 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și nr. 21.625/299/2006 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 210
din 28 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 299 și art. 320 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 299 și art. 320 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mircea Vasilescu în Dosarul nr. 223/87/2007 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, asistat de apărător cu delegație la dosar, și părțile Floarea Vasilescu și Ioana Vasilescu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Apărătorul autorului excepției susține oral concluziile scrise depuse la instanța care a sesizat Curtea.

Partea Floarea Vasilescu solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, iar partea Ioana Vasilescu lasă soluția la aprecierea instanței.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, apreciind că se solicită modificarea textelor de lege criticate, ceea ce excedează competenței Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 223/87/2007, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 299 și art. 320 alin. 3 din Codul de procedură civilă.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o cauză având ca obiect un recurs împotriva unei decizii pronunțate într-o contestație în anulare.

În motivarea excepției se arată că instanța de judecată a calificat greșit calea de atac împotriva unei sentințe civile drept recurs, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Împotriva acestei hotărâri nu se poate exercita calea de atac a recursului datorită textelor de lege criticate, rezultând astfel neconstituționalitatea lor în raport de prevederile art. 21 și art. 126 din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, legiuitorul ordinar are competența de a adopta, în materia căilor de atac, reglementări cu caracter general sau special.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, deoarece accesul liber la justiție nu înseamnă în toate cazurile accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 299 și art. 320 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mircea Vasilescu în Dosarul nr. 223/87/2007 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției și ale părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 299 și art. 320 alin. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 299: „*Hotărârile date fără drept de apel, cele date în apel, precum și, în condițiile prevăzute de lege, hotărârile altor organe cu activitate jurisdicțională sunt supuse recursului. Dispozițiile art. 282 alin. 2 sunt aplicabile în mod corespunzător.*

Recursul se soluționează de instanța imediat superioară celei care a pronunțat hotărârea în apel.”;

— Art. 320 alin. 3: „*Hotărârea dată în contestație este supusă acelorași căi de atac ca și hotărârea atacată.”*

Excepția este raportată la prevederile constituționale ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție și ale art. 126 privind instanțele judecătorești.

Examinând excepția, Curtea observă că prin prevederile legale criticate se reglementează calea de atac a recursului și căile de atac împotriva contestației în anulare. Așa fiind, textele de lege criticate nu contravin prevederilor art. 21 din Constituție, ci, dimpotrivă, constituie o garanție a accesului liber la justiție, fiind adoptate cu respectarea prevederilor art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit cărora „prin lege” se stabilește competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată.

De altfel, autorul excepției solicită declararea neconstituționalității textelor de lege criticate pentru motivul că instanța de judecată a calificat greșit calea de atac a apelului drept recurs, pronunțând o hotărâre irevocabilă, pentru care acesta nu are cale de atac, aspecte care excedează însă controlului Curții Constituționale.

Magistrat-asistent,

Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 212

din 28 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 305 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 305 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mebis” — S.A. din Bistrița în Dosarul nr. 10.322/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 10.322/3/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 305 din Codul de procedură civilă.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o cauză având ca obiect un recurs.

În motivarea excepției se consideră că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât nu permit administrarea de probe noi în recurs, cu excepția înscrisurilor.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 305 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mebis” — S.A. din Bistrița în Dosarul nr. 10.322/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții în materie.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional, sens în care a statuat Curtea în jurisprudența sa.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 305 din Codul de procedură civilă, având următorul conținut: *„În instanța de recurs nu se pot produce probe noi, cu excepția înscrisurilor, care pot fi depuse până la închiderea dezbaterilor.”*

Excepția este raportată la prevederile art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția, Curtea constată că textul legal criticat a mai fost supus controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 475 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 23 iunie 2006, Curtea s-a pronunțat în sensul respingerii acesteia, reținând, în esență, că instituirea unor reguli speciale de procedură, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, nu este contrară principiului liberului acces la justiție, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Atât în sistemul nostru procesual, cât și în alte țări, legea poate exclude folosirea unor căi de atac sau poate limita posibilitatea folosirii anumitor instrumente procesuale aflate la îndemâna părților, cum sunt probele, fără ca prin aceasta să se încalce litera sau spiritul Legii fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentele și soluția reținute în decizia de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 348

din 18 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 1
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Costel Onoriu în Dosarul nr. 19.782/299/2007 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 19.782/299/2007, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 581 alin. 1 din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Costel Onoriu în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cereri de ordonanță președințială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât permit ca pe calea unei proceduri urgente să se dispună măsuri care produc efecte juridice, fără a se asigura garanțiile unui proces echitabil.

Judecătoria Sectorului 1 București și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate nu contravin principiilor constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 581 alin. 1 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut: *„Instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.”*

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat în numeroase cauze asupra constituționalității prevederilor criticate, acestea fiind raportate la aceleași dispoziții din Constituție ca și cele invocate în cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 60/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 197 din 2 martie 2006, Curtea a statuat că prin procedura de urgență instituită de art. 581 din Codul de procedură civilă nu numai că nu se aduce vreo îngrădire dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, ci, dimpotrivă, se creează o posibilitate în plus pentru cel vătămat într-un drept legitim de a se adresa justiției, prin cerere de ordonanță președințială, și aceasta în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări. Totodată, posibilitatea atacării cu recurs a ordonanței președințiale, ca și cea a contestării executării acesteia, prevăzută de art. 582 din Codul de procedură civilă, constituie un argument suplimentar în sensul deplinei respectări a accesului liber la justiție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Costel Onoriu în Dosarul nr. 19.782/299/2007 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 354 din 20 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Gheorghe Macavei în Dosarul nr. 28.219/3/2005 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal și prin reprezentant avocat Theodor Rus din cadrul Baroului București, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, sens în care reiterează motivele de neconstituționalitate invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 28.219/3/2005, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001**

privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005. Excepția a fost invocată de Gheorghe Macavei într-o cauză civilă având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că pedeapsa complementară a confiscării averii, „abrogată ca neconstituțională prin art. I pct. 22 din Legea nr. 140/1996”, are caracter abuziv față de toate categoriile de persoane cărora li s-a aplicat, fără niciun fel de discriminare, și, în consecință, pentru respectarea principiilor fundamentale consacrate de art. 16 și 44 din Constituție, „aceeași măsură reparatorie se impune a fi recunoscută și în favoarea altor categorii de persoane cărora li s-a aplicat prin hotărâri judecătorești pedeapsa complementară a confiscării parțiale sau totale a averii”.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie consideră că textul de lege criticat este conform dispozițiilor constituționale ale art. 16 și 44, precum și că acesta „nu a fost edictat ca urmare a abrogării dispozițiilor referitoare la confiscarea averii, ci pentru repararea injustițiilor și abuzurilor produse persoanelor cărora le-a fost confiscată averea pe motive de natură politică, iar nu indiferent de infracțiunea săvârșită în perioada regimului comunist”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența constantă a Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001 sunt constituționale. Menționează, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 428/2007, prin care aceasta s-a pronunțat cu privire la critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, care au următorul cuprins:

— „Art. 2. — (1) În sensul prezentei legi, prin imobile preluate în mod abuziv se înțelege: [...] b) imobilele preluate prin confiscarea averii, ca urmare a unei hotărâri judecătorești de condamnare pentru infracțiuni de natură politică, prevăzute de legislația penală, săvârșite ca manifestare a opoziției față de sistemul totalitar comunist; [...]”

Autorul excepției susține că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), potrivit cărora „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”, precum și ale art. 44 alin. (2), care statuează că „Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii pot dobândi dreptul de proprietate privată asupra terenurilor numai în condițiile rezultate din aderarea României la Uniunea Europeană și din alte tratate internaționale la care România este parte, pe bază de reciprocitate, în condițiile prevăzute prin lege organică, precum și prin moștenire legală.”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În esență, autorul excepției, „fără a contesta în vreun fel justetea măsurii reparatorii” dispuse prin textul de lege criticat, consideră că pentru a se respecta principiile fundamentale consacrate de art. 16 alin. (1) și art. 44 alin. (2) din Constituție, „aceeași măsură reparatorie se impune a fi recunoscută și în favoarea altor categorii de persoane cărora li s-a aplicat prin hotărâre judecătorească pedeapsa complementară a confiscării parțiale sau totale a averii”.

Din analiza susținerilor formulate, Curtea constată că în realitate autorul excepției nu critică dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001 pentru motive de neconstituționalitate, ci consideră că ar trebui completate în sensul acordării aceluiași măsuri reparatorii și altor categorii de persoane care au fost condamnate la pedeapsa complementară a confiscării averii în

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Gheorghe Macavei în Dosarul nr. 28.219/3/2005 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

afara celor prevăzute expres de lege. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „[...] se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

De altfel, Curtea constată că, de exemplu, prin Decizia nr. 428 din 10 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 7 iunie 2007, prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001, în înțelesul cărora imobile preluate în mod abuziv sunt și imobilele preluate prin confiscarea averii, ca urmare a unei hotărâri judecătorești de condamnare pentru infracțiuni de natură politică, au fost declarate constituționale. Pentru a pronunța această soluție, în esență, Curtea a reținut că scopul legii a fost acela de a institui măsuri reparatorii în interesul proprietarilor ale căror imobile au fost preluate în mod abuziv, nu numai prin restituirea lor în natură, ci și prin stabilirea de măsuri reparatorii prin echivalent, precum și că soluția de restituire a unor asemenea categorii de imobile este rezultatul opțiunii legiuitorului și are la bază exercitarea dreptului său de a decide asupra modului de reparare a injustițiilor și a abuzurilor din legislația trecută. De asemenea, prin Decizia nr. 314 din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 971 din 22 octombrie 2004, în legătură cu susțineri constând în încălcarea prevederilor art. 44 alin. (2) din Constituție referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate, Curtea a reținut că prevederile de lege criticate, instituind principiul restituirii în natură a imobilelor preluate în mod abuziv, sunt în deplină concordanță cu aceste prevederi constituționale.

În legătură cu invocarea încălcării art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, Curtea constată că textul de lege criticat se aplică tuturor persoanelor ale căror imobile au fost preluate prin confiscarea averii, măsură dispusă prin hotărârea judecătorească de condamnare pentru infracțiuni de natură politică, săvârșite ca manifestare a opoziției față de sistemul totalitar comunist. Așa fiind, Curtea nu poate reține încălcarea principiului egalității consacrat de textul constituțional menționat, a cărui violare există atunci când se aplică un tratament juridic diferențiat unor situații egale, nejustificat de o motivare obiectivă și rezonabilă. În acest sens a statuat Curtea Constituțională, de exemplu, prin Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996.

Cele statuate prin deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe.

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 371

din 25 martie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (6) din Legea nr. 10/2001
privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (6) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ioan Munteanu în Dosarul nr. 819/117/2007 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, avocatul Dan C. Stegăroiu, cu delegație depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Avocatul autorului excepției solicită admiterea acesteia pentru aceleași motive pe care le-a invocat în notele scrise depuse la dosar cu ocazia invocării excepției de neconstituționalitate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, întrucât criticile de neconstituționalitate vizează o omisiune de reglementare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea nr. 466/2007 din 13 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 819/117/2007, **Tribunalul Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (6) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Ioan Munteanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt contrare art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căroră „respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”. De aceea, având în vedere aceste dispoziții constituționale, textul de lege criticat contravine art. 1156 din Codul civil, care dispune că, „ori în ce chip ar pieri sau s-ar pierde lucrul furat, pierderea sa nu liberează pe cel care l-a sustras de a face restituirea prețului”. Această prevedere cu valoare de principiu nu poate fi înfrântă nici chiar de o lege specială, întrucât la instituirea obligației de restituire, chiar dacă pieirea s-ar datora forței majore, s-a avut în vedere sancționarea unei conduite abuzive, care în speță ar fi preluarea imobilului fără titlu valabil.

Autorul excepției mai susține că textul de lege criticat contravine unui alt principiu din dreptul civil, anume acela „al interzicerii” îmbogățirii fără justă cauză, or, arată acesta, chiar și în condițiile unor calamități naturale s-au încasat prime de

asigurare „care nu pot profita celui care prin abuz de lege a devenit proprietarul construcției”.

Consideră, de asemenea, că prevederile de lege criticate contravin și art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece proprietarii cărora nu le-a fost confiscată averea au avut posibilitatea să ia măsuri de conservare, astfel că riscul efectelor calamităților naturale a fost mai redus, în timp ce proprietarii cărora le-a fost confiscată averea dobândită licit nu au putut să ia aceste măsuri de conservare.

În continuare, este invocată și încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3), cu motivarea că „ideea de echitate se pierde, întrucât persoana îndreptățită nu a beneficiat de fructele cuvenite și nu poate beneficia nici de compensația în bani pentru bunul pierit”.

Și, în fine, apreciază că textul de lege criticat contravine și art. 44 alin. (3) și (8) din Legea fundamentală, deoarece, prin interpretarea lui „abuzivă”, „se consfințesc despăgubiri pentru construcțiile preluate fără titlu valabil”.

Tribunalul Cluj — Secția civilă consideră că textul de lege criticat este neconstituțional în raport de art. 44 alin. (3) și (8) din Legea fundamentală, „având în vedere faptul că s-a consacrat legal caracterul abuziv al preluării imobilului la stat, fără ca fostul proprietar să fi beneficiat de o justă și prealabilă despăgubire și fără ca exproprierea să se justifice pentru cazuri de utilitate publică”. În ce privește criticile de neconstituționalitate în raport cu celelalte dispoziții constituționale, arată că acestea sunt neîntemeiate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate. Astfel, în ce privește invocarea încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție, arată că între textul de lege criticat și această dispoziție constituțională nu există o legătură directă. Eventuala atingere adusă normelor constituționale se apreciază în raport de alte dispoziții din Legea fundamentală. Referitor la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, arată că motivarea autorului pornește de la o greșită comparație între situația persoanelor cărora nu li s-a confiscat averea și cele ale căror bunuri au fost preluate sub orice formă de către stat. Cele două situații au ipoteze diferite, astfel că nu se poate susține încălcarea principiului constituțional al egalității în drepturi.

În ce privește încălcarea art. 21 alin. (3) din Constituție, arată că autorul excepției confundă „echitabilitatea” procesului prevăzută de acest text constituțional cu „echitabilitatea” soluției oferite de legiuitor pentru ocrotirea dreptului pretins de reclamant.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate nu contravin normelor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 10 alin. (6) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, care au următoarea redactare: „(6) *În cazul imobilelor preluate în mod abuziv și ale căror construcții edificate pe acestea au fost distruse ca urmare a unor calamități naturale, persoana îndreptățită beneficiază de restituirea în natură pentru terenul liber. Dacă terenul nu este liber, măsurile reparatorii pentru acesta se stabilesc în echivalent.*”

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 1 alin. (5) privind obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor țării, ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ale art. 44 alin. (3) și (8) privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că scopul Legii nr. 10/2001 a fost acela de a institui măsuri reparatorii în interesul proprietarilor ale căror imobile au fost preluate în mod abuziv, nu numai prin restituirea în natură a acestora, ci și prin stabilirea de măsuri reparatorii prin echivalent.

Așa cum s-a statuat în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 314 din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 971 din 22 octombrie 2004, „Soluția de restituire a unor asemenea

categorii de imobile este rezultatul opțiunii legiuitorului și are la bază exercitarea dreptului pe care acesta îl are în a decide asupra modului de reparare a injustițiilor și a abuzurilor din legislația trecută[...]”.

Aceste considerente își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Prevederile art. 10 alin. (6) din Legea nr. 10/2001, instituind principiul restituirii în natură sau prin echivalent a imobilelor preluate în mod abuziv, sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

Nu poate fi reținută nici încălcarea principiului constituțional al liberului acces la justiție, prevăzut de art. 21, dat fiind că persoanele îndreptățite la restituire au posibilitatea să se adreseze instanțelor de judecată și să conteste deciziile administrative de soluționare a cererii de restituire a imobilelor. Astfel, art. 26 alin. (3), cuprins în cap. III din Legea nr. 10/2001, intitulat „Proceduri de restituire”, prevede că: „(3) *Decizia sau, după caz, dispoziția motivată de respingere a notificării sau a cererii de restituire în natură poate fi atacată de persoana care se pretinde îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul unității deținătoare sau, după caz, al entității investite cu soluționarea notificării, în termen de 30 de zile de la comunicare.*”

Și, în fine, cu privire la raportarea de către autorul excepției a dispozițiilor atacate la prevederile art. 1156 din Codul civil, Curtea, în jurisprudența sa, a statuat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Rezultă deci că nu ne aflăm în prezența unei chestiuni privind constituționalitatea, ci a unei simple contrarietăți între norme legale din același domeniu, coordonarea legislației în vigoare fiind de competența autorității legiuitoare.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (6) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ioan Munteanu în Dosarul nr. 819/117/2007 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 388

din 25 martie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (4) din Legea nr. 219/2005
privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000
pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (4) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Anica Duță, Marin Oprea și Ioana Chirică în Dosarul nr. 640/2/2007 (350/CIV/2007) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal răspund autorii excepției, prin avocat Ion Dulgheru din cadrul Baroului București, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului autorilor excepției, care solicită admiterea acesteia, sens în care reiterează motivele de neconstituționalitate invocate în fața instanței de judecată. Depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 640/2/2007 (350/CIV/2007), **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (4) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă**. Excepția a fost invocată de Anica Duță, Marin Oprea și Ioana Chirică în cadrul contestației în anulare formulate împotriva unei decizii civile având ca obiect „fond funciar”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prin prevederile de lege criticate se aduc grave prejudicii dreptului constituțional la un proces echitabil, fiind „illogic ca aceeași instanță care judecă o cale de atac să judece o altă cale de atac superioară”, precum și că „trimiterea dosarelor pe cale

administrativă (inclusiv organizarea administrativă a instanțelor) în temeiul textului de lege criticat „înseamnă o imixtiune în actul de justiție”.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, întrucât „legiuitorul este suveran în stabilirea și adoptarea regulilor de procedură”, iar „părțile beneficiază de toate drepturile și garanțiile procesuale”, și, de altfel, „reglementarea dedusă controlului are caracter tranzitoriu și, ca atare, nu aduce niciun fel de atingere dreptului părții la un proces efectiv în înțelesul larg al acestei noțiuni, acela de cale de atac efectivă”. Invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. II din Legea nr. 219/2005 sunt constituționale, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, de exemplu, Deciziile nr. 193/2006, nr. 323/2006, nr. 488/2006, nr. 595/2006 și nr. 447/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere ale Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților prezente și ale reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. II alin. (4) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, text de lege care are următorul cuprins: „În cazurile prevăzute la alin. (1) — (3), trimiterea dosarelor se face, pe cale administrativă, instanțelor competente să le judece”. Alin. (1) — (3), la care se face trimitere, prevăd:

„(1) Procesele în curs de judecată în primă instanță la data schimbării competenței instanțelor legal investite, precum și căile de atac se judecă de instanțele competente, potrivit legii.

(2) *Apelurile aflate pe rolul curților de apel la data intrării în vigoare a prezentei legi și care, potrivit prezentei legi, sunt de competența tribunalului se trimit la tribunale.*

(3) *Recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a prezentei legi și care, potrivit prezentei legi, sunt de competența curților de apel se trimit la curțile de apel.”*

În susținerea neconstituționalității acestui text de lege se consideră că sunt încălcate, în ordinea invocării lor, prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) — „*Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale*”, ale art. 133 alin. (1) — „*Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției*”, ale art. 134 referitor la atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii și ale art. 21 alin. (1) — „*Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime*” și alin. (3) — „*Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În esență, autorul excepției susține că prevederile art. II alin. (4) din Legea nr. 219/2005 aduc grave prejudicii dreptului constituțional la un proces echitabil, întrucât presupun trimiterea recursului spre rejudecare de către instanța care a respins apelul.

Din analiza acestor susțineri, Curtea constată că în jurisprudența sa s-a mai pronunțat cu privire la aspecte precum cele invocate în prezenta cauză. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 90 din 7 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 1 martie 2006, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 219/2005, Curtea a reținut că, în temeiul acestui text de lege, apelurile aflate pe rolul curților de apel la data intrării în vigoare a legii și care, potrivit acesteia, sunt de competența tribunalului

se trimit la tribunale, iar, în mod similar, recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a legii și care, potrivit acesteia, sunt de competența curților de apel se trimit la curțile de apel. În toate aceste cazuri, trimiterea dosarelor la instanțele competente, potrivit legii noi, se face pe cale administrativă, fără a se mai pronunța o hotărâre de declinare a competenței. Această reglementare are menirea să înlăture o gravă disfuncție în sistemul judiciar, cauzată de supraîncărcarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu sarcini privind judecarea unor căi de atac, consecința fiind prelungirea duratei proceselor dincolo de limitele rezonabile cerute de art. 21 alin. (3) din Constituție și de tratatele internaționale. Așa fiind, prin decizia menționată, Curtea a reținut că soluția trimiterii pe cale administrativă a dosarelor s-a impus pentru a se evita pe cât posibil tergiversarea soluționării cauzelor. Chiar dacă, prin efectul aplicării imediate a noii reglementări referitoare la competența materială, aceeași instanță urmează să soluționeze o cale de atac împotriva propriei sale hotărâri, soluția legislativă adoptată nu relevă niciun fine de neconstituționalitate. Aceasta deoarece, dincolo de faptul că ne aflăm în prezența unei reglementări cu caracter tranzitoriu, soluționarea aparține unor complete cu o compunere diferită, iar părțile beneficiază de toate drepturile și garanțiile procesuale menite să le asigure dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil.

Cele statuate prin decizia menționată, sub aspectul criticilor referitoare la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21, își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe.

Cât privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 1 alin. (4), art. 133 alin. (1) și art. 134 din Constituție, Curtea constată că acestea nu sunt relevante în cauză și, în consecință, nu vor fi analizate.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (4) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Anica Duță, Marin Oprea și Ioana Chirică în Dosarul nr. 640/2/2007 (350/CIV/2007) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 405

din 10 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b)
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție invocată de Mircea Dolha în Dosarul nr. 9.464/100/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, doamna avocat Elena Tofan, din cadrul Baroului București.

Având cuvântul, apărătorul ales al autorului excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate așa cum a fost formulată, reiterând pe larg motivele susținute în fața instanței de judecată.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, arătând că normele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.464/100/2006, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Mircea Dolha în Dosarul nr. 9.464/100/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat încalcă dispozițiile constituționale privind egalitatea în drepturi și dreptul la un proces echitabil. Se invocă și o inconsecvență a legiuitorului. În acest sens, se arată că, anterior adoptării Legii nr. 79/2007, care a modificat art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală și a stabilit competența de primă instanță a curții de apel și pentru infracțiunile săvârșite de avocați, notari publici și executori judecătorești, Codul de procedură penală fusese modificat prin Legea nr. 356/2006, „în sens invers, al suprimării situației de competență după calitatea persoanei, având în vedere necesitatea respectării dreptului la un proces echitabil și egalitatea părților”.

Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori apreciază că excepția invocată este nefondată, deoarece dispozițiile criticate stabilesc doar competența curților de apel de a soluționa în primă instanță infracțiunile săvârșite de anumite persoane, printre care și avocați, și nu sunt de natură să încalce egalitatea în fața legii, care presupune egala răspundere a cetățenilor pentru faptele săvârșite, nu și judecarea acestora de către aceleași instanțe.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală nu încalcă dispozițiile constituționale privind egalitatea în drepturi și dreptul la un proces echitabil. În plus, arată că stabilirea competenței, inclusiv a celei după calitatea persoanei, și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești sunt de competența exclusivă a legiuitorului, precum și faptul că normele criticate asigură dreptul la două grade de jurisdicție — judecata în primă instanță și judecata în recurs — în materie penală, în concordanță cu art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, potrivit cărora „Curtea de Apel:

1. judecă în primă instanță:

[...]

b) infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii și tribunale și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, precum și de avocați, notari publici, executori judecătorești și de controlorii financiari ai Curții de Conturi.”

În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 20 cu raportare la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la un proces echitabil, și la art. 2 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenție, privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Stabilirea competenței, inclusiv a celei după calitatea persoanei, și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești sunt de competența exclusivă a legiuitorului, care poate prevedea, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale fără ca prin aceasta să se aducă atingere prevederilor constituționale. Astfel, reglementarea competenței curților de apel de a soluționa în primă instanță infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii și tribunale și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, precum și de avocați, notari publici, executori judecătorești și de controlorii financiari ai Curții de Conturi nu este de natură să aducă atingere prevederilor art. 16 din Legea fundamentală și nici celor ale art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, deoarece situația deosebită a acestor categorii profesionale justifică un tratament juridic diferit.

De asemenea, textul de lege criticat nu contravine liberului acces la justiție și nici dreptului la un proces echitabil. Instituirea unor reguli de competență după calitatea persoanei nu îngrădește dreptul persoanelor, în speță al avocaților, de a se adresa instanțelor judecătorești și de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil, condiții care sunt asigurate și în situația judecării cauzelor în primă instanță de către curțile de apel. Totodată, prevederile criticate asigură dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, reglementat de art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În ceea ce privește criticile privind „inconsecvența legiuitorului”, acestea nu pot fi reținute, deoarece nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție invocată de Mircea Dolha în Dosarul nr. 9.464/100/2006 al Curții de Apel Cluj —Secția penală și de minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 280816